



del paradís,
neix l'amor
gloriós
com fill del cel
i en el trono s'asseu
del nostre cor ...
i la vida és bella ...
i la terra
és tota claror.

El toc d'oració

L'oració plora suaument la mort del dia;
la campana branda lluny i l'hora és dolça.

La terra entona el cant de la quietud
i del repòs ...;
i amunt, l'espai s'adorm ple d'amor ...
és l'hora del repòs.

La campana ho diu; escolteu ...
escolteu ...

"Canteu amb nosaltres, oh cors ferits d'amor,
ànimes castes, canteu vostra oració.
I tu vida mia
flor de mon penar,
davant l'agonia
del sol que se'n va.

Deixa parlar dolçament, dolçament tos ulls de fada
quan la lluna s'estendrà per al cel de ta mirada.
¡Oh quin misteri tindran tos ulls de nit!...
¡Oh quin desmai d'amor tindrà ton pit!

El toc de l'oració
sigui nostre himne de núpcies,
el toc de glòria del nostre amor
l'abraç que en donem davant l'altar
del cel tot encès d'estrelles
serà com un llaç sublim, etern,
de nostra felicitat.

